

— Ξέρω κι' εγώ; «Μπορεί αυτός, μοῦ εἶπε, νά εἶνε καὶ κανέννας... Βούλγαρος, σταλμένος ἐπὶ τούτῳ».

— Βούλγαρος, ἐγώ;

— Φαίνεται... ἐσύ!

Χαλάσαμε τὸν κόσμο, εἶπαμε ὅτι θὰ χαθῆ καὶ τὸ παράσημο κ.τ.λ., μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ πεισθῆ ὁ κύριος Μαλλιάρκας ὅτι δὲν ἦμουν «κανέννας Βούλγαρος»!...

Ἔτσι ὁ μακαρίτης ὁ Γεώργιος δὲν ἔτυχεν ἰδιαιτέρου «εὐρωπαϊκοῦ» σερβιρίσματος στὴν Τρίπολι, ἐγὼ δὲν ἐπέτυχα τὰ «ἰδιαίτερα» ὅπου ἐζητοῦσα καὶ ὁ κ. Μαλλιάρκας... δὲν ἐπῆρε τὸ παράσημο.

Ἀπὸ τότε ὁμως ὁ Ριτζιάς ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ προσαγορεύη ὅπου μὲ συναντοῦσε «Βούλγαρο».

* * *

Τὴν προσωνομίᾳ ἐκείνη τὴ θυμήθηκα στὰ 1923, ὅταν ὀπηρετοῦσα ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ εὐτυχῆ γιὰ τὴν ἀφθονία τῶν προσφύγων πού ἦρθανε ἐκεῖ, πόλιν τῆς Μακεδονίας.

Οἱ κανονικῶς σταλέντες πρόσφυγες ἦσαν δυσανάλογοι πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς περιφέρειας, τὴν δύναμιν τοῦ τόπου γιὰ νὰ τοὺς ἐκθρέψῃ καὶ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐξασκήσεως ἐνὸς ἐπαγγέλματος διὰ νὰ ζήσουν.

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, ἦλθαν καὶ ἄλλοι πρόσφυγες, χωρὶς ἄδειαν καὶ χωρὶς χαρτιά, πού νὰ πιστοποιοῦν τὴν προσφυγικὴν ἰδιότητά των, καὶ ζητοῦσαν νὰ τοὺς δοθῆ ὀλόκληρος ἢ πόλις, τὰ κτήματα καὶ τὰ σπίτια καὶ ὁ μισὸς ὁ προϋπολογισμὸς εἰς ἐπιδόματα καὶ περιθάλψεις.

Ἐπειδὴ δὲ οὔτε δυνατὸν ἦταν αὐτό, οὔτε νόμιμον — ὑπῆρχον μάλιστα αὐστηραὶ διαταγαὶ πρὸς τοῦτο — τοὺς διέταξα νὰ φύγουν, γιὰτι ἄλλως θὰ ἐξεδιώκοντο διὰ τῆς ἀστυνομίας. Ἐτηλεγράφησαν κάθε ἕνας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζὺ κατόπιν στὸν τότε ὑπουργὸ τῆς Γεωργίας κ. Μπακάμπασην:

«Νομάρχης Σ. Σ., Βούλγαρος ὄν, βουλγαριστὶ ὀμιλῶν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ βουλγαρικὴν ἔχων τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, καταδιώκει ἡμᾶς τοὺς ἀτυχεῖς καὶ γνησίους Ἕλληνας, καταδικάζων εἰς τὸν διὰ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους θάνατον, συνεχίζων οὕτω τὸ ἐθνοφθόρον καὶ κακοῦργον ἔργον τοῦ Κεμάλ.

Ἐρωτῶμεν ὑμετέραν Ἐξουχότητα, ἐπιτρέπεται νὰ... ὑπάρχη ἀκόμη ὁ δῆμος αὐτὸς τῶν ἀτυχῶν θυμάτων, τὰ ὁποῖα κ.τ.λ. κ.τ.λ.»

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας μ' ἐκάλεσεν «ἐμπιστευτικῶς» εἰς ἀπολογία — μὴ προσέξαντος, εἶμαι βέβαιος, τοῦ κ. Μπακάμπαση, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος μοῦ ἐξήγησε κατόπιν, τὸ ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ὑπέγραψε — περὶ τῆς... καταγωγῆς μου.

Ἀπαντήσα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἀμέσως τηλεγραφήσας κρυπτογραφικῶς:

«Ἀποταθῆτε κύριον Μαλλιάρκαν, Τρίπολιν, ὡς μόνον δυνάμενον νὰ σᾶς πληροφορήσῃ...»

Τὸ ὑπουργεῖον μοῦ ξανατηλεγράφησε:

«Ἀπάντησάς σας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. κ.τ.λ. δυσεξήγητος. Παρακαλοῦμεν διευκρινίσατε».

Ἀπάντησα τότε ἀνοιχτά:

«Ἀποταθῆτε, εἶπα, κύριον Μαλλιάρκαν, Τρίπολιν-Πελοποννήσου, μόνον δυνάμενον νὰ σᾶς πληροφορήσῃ...»

Δὲν ξέρω ἂν ἐρωτήθηκε ὁ κ. Μαλλιάρκας καὶ ἂν διελεύκανε τὸ ζήτημα. Τὸ μόνον ὁμως τὸ ὁποῖον ξέρω εἶνε ὅτι ἐγὼ μὲν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἐκείνην πόλιν, ἔμειναν δὲ, καὶ ἴσως νὰ εἶν' ἐκεῖ ἀκόμα, οἱ πρόσφυγες πού εἶχανε ἔλθει παρανόμως κι' αὐθαιρέτως!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ στρατηγὸς Μπερναρντότι στὰ 1793 ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀδιαλλάκτους ἐπαναστάτας. Καὶ μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες κακὲς συνήθειες, εἶχε στιγματίσει καὶ τὰ δύο του μπράτσα, ὅπως ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κάνουν οἱ φυλακισμένοι καὶ οἱ ἄγγλοι ναῦται.

Ὅταν ἔγινε βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ἔπεσε κάποτε ἄρρωστος καὶ ὁ γιατρός πού ἐκλήθη νὰ τὸν ἰδῆ, ἐγνωμάτευσε ὅτι ἦτο ἀπαραίτητη μιὰ ἀφαίμαξις. Ἡ ἀφαίμαξις ἐγένετο τότε στοὺς βραχίονας. Τὸ εἶπαν αὐτὸ εἰς τὸν γέροντα βασιλέα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ ὑποστῆ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐγχείρησι. Ἀλλὰ ἡ κατάστασις του ἐχειροτέρευε καὶ ἡ ἀφαίμαξις ἦτο ἀναπόφευκτη. Ἐκάλεσε τότε τὸν γιατρὸ καὶ τὸν ὥρκισε ὅτι δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ποτὲ αὐτὸ πού θὰ ἰδῆ. Ἐκεῖνος ὥρκισθη καὶ ὁ βασιλεὺς ἐγύμνωσε τὸ μπράτσο του. Τότε ὁ γιατρός ἐδιάβασε κατάπληκτος αὐτὴ τὴ φράσι στιγμισμένη στὸ βασιλικὸ μπράτσο:

«Θάνατος στοὺς βασιλεῖς!»

* * *

Τὸ δικαστήριον ἐδίκασε κάποιον κατηγορούμενον ἐπὶ κλοπῆ.

Ὁ δικαστής: Ἐχετε κλέψει;

Ὁ κατηγορούμενος: Ὁχι ἐγώ, κύριε δικαστά. Τὸ χέρι μου!

Ὁ δικαστής: Λαμπρά! Τότε καταδικάζω τὸ χέρι σου ἕξη μῆνες φυλακῆ.

Ὁ κατηγορούμενος: Δικαία ἀπόφασις.

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἄφησε μπροστὰ στὸ δικαστὴ ἕνα ξύλινο χέρι. Ἦταν κούλος.

* * *

Μιὰ κυρία πού ἔκανε τὴ νέα ἔλεγε:

— Κάθε χρόνο στὰ γενέθλιά μου ὁ ἄνδρας μου μοῦ χαρίζει ἀπὸ ἕνα μεγάλο μαργαριτάρι.

— Τότε θὰ ἔχετε κάμει ἕνα πολὺ μακρὸ κολλιέ, εἶπε ὁ ἀπρόσεχτος.

* * *

Μιὰ ἄσχημη κυρία πού ἐδοκίμαζε ἕνα καινούργιο καπέλλο εἶπε στὸν ἄνδρα τῆς:

— Αὐτὸ τὸ καπέλλο εἶνε πολὺ μεγάλο. Μοῦ κρύβει τὸ μισὸ πρόσωπο.

— Τόσο τὸ καλύτερο!... ἀπάντησε ἀφηρημένος ὁ σύζυγος.

* * *

Μιὰ γυναῖκα ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, πού συνήθιζε νὰ διαβάσῃ πάρα πολὺ καὶ ὅταν ἦταν ἀποροφρημένος ἀπὸ τὸ διάβασμα δὲν τῆς μιλοῦσε ὀλόκληρες ὥρες:

— Ἦθελα νὰ ἦμουν βιβλίον γιὰ νὰ μ'

ἔχῃς διαρκῶς στὰ χέρια σου.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἠθέλα, εἶπ' ἐκεῖνος. Θὰ προτιμοῦσα ὁμως νὰ ἦσουν ἡμερολόγιο, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ ἀλλάζω κάθε χρόνο.

* * *

Ἐνας συγγραφεὺς θεατρικῶν ἐπιθεωρήσεων συναντᾷ στὴν εἴσοδο ἐνὸς θεάτρου μιὰ ἠθοποιὸν πάρα πολὺ ἀδύνατη καὶ μὲ πολὺ μεγάλο ντεκολτέ πού ἀπεκάλυπτε φοβερὰ τὴν ἰσχύνητά τῆς.

Ὁ συγγραφεὺς ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι του, ἐπῆρε μιὰ κάρτα καὶ τὴν ἔχωσε στὸ κορσὰζ τῆς ἠθοποιοῦ.

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἀστεῖο; εἶπε ἐκείνη μὲ ἐκπληξι καὶ πειραγμένη.

— Μὴ δίνετε σημασία, εἶπ' ἐκεῖνος, ὅταν πηγαίνω στὸ σπίτι κάποιου καὶ δὲν βρίσκω μέσα κανένα, ἀφήνω πάντοτε τὴν κάρτα μου.

Ἡ ἠθοποιὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι τῆς καὶ τοῦ τράθηξε ἕνα γερὸ χαστοῦκι.

— Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ θυμᾶσθε ὅτι ὅταν κάνουν μιὰ ἐπίσκεψιν σὲ κάποιον χτυποῦν πάντοτε τὴν πόρτα πρὶν ἐμποῦν!...